

Dut Ağacı Boyunca

– AhmetZeytinci · 12 Mart 2025

İki katlı sobalı eski evimizin bahçesinde kocaman bir dut ağacımız vardı. Sadece dut değil tabi başka başka ağaçlarda vardı. İki tane kayısı, bir tane erik, bir tane vişne. On beş on altı yaşına kadar çocukluğumuz o güzel evde o güzel mahallede geçti diyebilirim.

Her şey doğaldı, sokaklarda oynar, bahçe hortumlarından su içer, yazları top teper terler, ama yine de hasta olmazdık. Şerbetli miydik ne? Yaz olduğu zaman bütün akrabalar bize dut yemeye, kayısı yemeye gelirlerdi... Tabi dut ağacını silkelemeye de biz çocuklar, genç adayları diyelim, çıkardık. Babalarımız amcalarımızda aşağıda örtü açarlardı. Biz dallara vurdukça dutlar aşağıya dökülür, onlarda toplarlardı...

Yine bir yaz günü, bütün akrabalar bizde toplanmış vaziyette, amcaoğluyla ben dutun tepesindeydik. Kırmadan dalları, dökmeden, zarar vermeden silkelemeye çalışıyoruz, aşağıdakilerde çarşaf açmış topluyorlar. Bir ara amcaoğlunun ayağı kayar gibi olduysa da hemen toparladı kendini, durumunu düzeltti...

Tabi ağacın tepesinde ara sırada dallardan koparıp ağzımıza atıyoruz dutları... O arada tesadüf bahçedeki gürültüleri duyup iki tane de Alman turist gelmesin mi... Büyük amcaoğlu biraz Almanca bilir. Hemen isimlerini sordu, biz ağacın tepesindeyiz. Almanlar bir kız bir erkek, söylediler isimlerini...

Essen essen diyor amcaoğlu Almanlara... Yemek demek essen Almancada... Tabi dutun Almancası gelmemiş o an da aklına "dut dut dut bu." diyor. Almanlarında erkek olanı, "Gut gut gut." yani iyi diyor... Biraz yediler Almanlar, birazda torbalarına koyduk gönderdik Almanları...

Epey silkeledikten sonra pek de dut kalmadı dallarda. Bizde küçük amcaoğluyla indik ağacın tepesinden. Akrabalar filan hep beraber toplandık aşağıda tuttıkları kilimin başına. Biraz halamlara, biraz teyzemlere, biraz biz kendimize, kardeşçe paylaştık dutları... Onlar mutlu biz mutlu. Güzel günlerdi Bahçelievler günleri...